

[Kulturministeren]

Så vil jeg sige, at der er jo også gode muligheder for at stille spørgsmål i udvalget, og jeg skal gøre mit bedste for at besvare dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
 vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 157:

Forslag til lov om ændring af lov om biblioteksafgift.

Af kulturministeren (Ole Vig Jensen).
 (Fremsat 17/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Qvist Jørgensen (S):**

Kulturministeren vil med dette forslag fastfryse den nugældende biblioteksafgift. Det vil sige, at vi i dag kun indirekte bør og må berøre de forslag til revision, som er fremkommet i løbet af det seneste år. Ministeren vil stryge enhver henvisning til, at loven skal revideres efter de linjer, som Biblioteksafgiftsudvalget foreslog i betænkning nr. 1148 fra december 1988.

Sagt med rene ord har kulturministeren givet totalt op over for den tiltrængte revision af loven om biblioteksafgiften. Sagt med endnu flere og rene ord har det arbejde, som mandede ud i den nævnte betænkning, været fuldstændig omsonst.

Det synes vi i Socialdemokratiet ligner en skandale. Socialdemokratiet er meget opmærksom på, at biblioteksafgiften har medført kraftige interessemodsatninger, især naturligvis i forfatterkredse, som vi jo har erfaret det i løbet af denne uge. Men vi må også stille os det

spørgsmål, om kulturministerens aktion mod revisionen af biblioteksafgiften primært er en aktion af finans- eller af kulturpolitisk art. Forudsætningen for at aflyse enhver tanke om at revidere loven er, at det bliver for dyrt at følge de forslag, som er fremsat i Biblioteksafgiftsudvalget. Det skyldes, som det vil fremgå bl.a. af Kommunernes Landforenings høringssvar af 16. november 1989, at Kulturministeriet konsekvent har kalkuleret med de dyreste løsninger på alting.

Derfor er det forståeligt, at kulturministeren foretrækker at læne sig op ad sin finansminister, lade stå til og håbe, at den radikale kulturprofil efterhånden er blevet så lav, at ingen vil bemærke, at der er kommet endnu et hak i den.

I Socialdemokratiet er vi indforstået med, at vi ikke i denne folketingssamling kan komme til at beskæftige os med en revision af loven. Vi har overskredet fristen for at fremsætte forslag, som kan færdigbehandles inden sommerferien. Det skyldes, ser vi så nu, at ministeren slet ikke ønsker at fremsætte forslaget. Vi har allerede udskudt revisionen af biblioteksafgiften to gange for at give kulturministeren tid til at fremsætte et gennemarbejdet og et afbalanceret forslag, men ministerens konklusion er altså desværre at lægge sagen død.

Vi foreslår i stedet, at den nugældende § 9 ændres til at pålægge ministeren en lovændring i næste folketingssamling, altså i 1990-91. Vi vil ikke acceptere, at revisionen skal udskydes til en eller anden fjern fremtid. Vi vil ikke acceptere, at kunstnerne skal spises af med vage løfter fra ministeren om, og jeg citerer her fra den skriftlige fremsættelse:

»... gennemføre nogle ændringer i den gældende afgiftsordning inden for de økonomiske muligheder, som måtte kunne tilvejebringes.«

Der skal skabes en ny og en forbedret udgave af biblioteksafgiften, men kulturministeren har foreløbig givet helt op. Det synes vi i Socialdemokratiet ikke at ministeren skal slippe så let om ved. Vi bifalder nødtvungen en ny udskydelse af sagen, men vi vil have sat årstal på, og årstallet skal efter vores mening være 1990-91.

Vi ser frem til under udvalgsarbejdet at få belyst de bevæggrunde, som ministeren må have haft for at fremsætte dette uheldige, jeg tror endda, jeg vil sige meget uheldige forslag.